

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Άριθμός 4

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ' ΛΟΥΚΑ

Γρηγορίου του Θεολόγου

25-01-2026

«ἔχετε πίστιν Θεοῦ» (Μάρκ. 11,22)

Ὁ Σωτήρας καί Λυτρωτής μας, ἀγαπητοί ἀδελφοί, διασαλπίζει: «Νά ἔχετε πίστη καί πεποίθηση στόν Θεό καί στή δύναμή Του». Ἡ πίστη μας, σάν μέλη τῆς ὀρθόδοξης χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, στηρίζεται στή διδασκαλία τοῦ Κυρίου μας καί καταγράφεται συνοπτικά στό Ἱερό Σύμβολο τῆς πίστεώς μας. Ἡ πίστη ὑπερβαίνει τή λογική· δέν τήν ἀκυρώνει, ἀφοῦ καί αὐτή ἀποτελεῖ δῶρο Θεοῦ. Ἡ πίστη εἶναι μυστήριο, προσωπική μυστική ἐμπειρία. Πίστη κατά τόν Ἀπόστολο Παῦλο σημαίνει «σιγουριά γί' αὐτά πού ἐλπίζουμε καί βεβαιότητα γί' αὐτά πού δέν βλέπουμε» (Ἐβρ. 11,1). Σέ ὅλη τή διάρκεια τῆς ἐπί γῆς ζωῆς Του ὁ Κύριος καλοῦσε τούς πιστούς στήν πίστη – πίστη στόν ἴδιο, πίστη στόν Πατέρα, πίστη στό Εὐαγγέλιο, πίστη στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Αὐτό ἔπραξαν καί οἱ Ἀπόστολοι. Αὐτό τό ἔργο συνεχίζει διά τῶν αἰώνων καί ἡ Ἐκκλησία. Χριστιανική πίστη ἐπομένως σημαίνει ἀποδοχή μέ βαθιά ἐσωτερική ἐμπιστοσύνη στό Εὐαγγέλιο τῆς σωτηρίας πού μᾶς ἀπεκάλυψε ὁ Ἰησοῦς Χριστός. «Πίστις ἐστί» γράφει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος «ἀπράγμων (ἀνεπιφύλακτη) συναίνεσις» καί προσθέτει ὁ Μέγας Βασίλειος· «πίστη εἶναι ἢ χωρίς ἀμφιβολία συγκατάθεση στά ὅσα ἔχουν ἀκουστεῖ μέ ἐσωτερική βεβαιότητα, Χάριτι Θεοῦ, γιά τήν ἀλήθεια τῶν ὅσων κηρύχθηκαν». Ἡ πίστη συνιστᾷ προϋπόθεση σωτηρίας κατά τόν λόγον τοῦ Κυρίου «ὁ πιστεύσας σωθήσεται, ὁ ἀπιστήσας κατακριθήσεται» (Μάρκ. 16,16). Ἡ πίστη ἀνυψώνει πνευματικά τόν ἄνθρωπο, ὥστε νά ὁμοιωθεῖ μέ τόν Δημιουργό του, ἀπό τόν ὁποῖο καί πλάσθηκε. Ἡ ὀρθόδοξη πίστη ἔχει χαρακτήρα πνευματικό καί λειτουργικό. Αὐτό σημαίνει ὅτι δέν ἀποδεχόμαστε θεωρητικά μόνο τίς ἀλήθειες, ἀλλά ὅτι μέσα στήν Ἐκκλησία ζοῦμε τίς ἀλήθειες αὐτές. Τό περιεχόμενο τῆς πίστεως μας συνδέεται ἄμεσα μέ τά γεγονότα πού ἐορτάζουμε στήν ὀρθόδοξη

Ἐκκλησία. Στή θεία λατρεία καί προπαντός στή Θεία Λειτουργία συμμετέχουμε σέ ὅλα τά γεγονότα τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ καί τῆς ζωῆς τῶν Ἁγίων μας, γιατί ὅλοι ἐμεῖς μέ τούς Ἁγίους καί τόν Χριστό, ἀποτελοῦμε τό Σῶμα, τήν Ἐκκλησία.

Ὁ Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου, ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ, τά Πάθη, ἡ Ἀνάστασή Του, οἱ ἑορτές τῶν Ἁγίων δέν εἶναι γεγονότα πού συνέβησαν στό παρελθόν καί τά ὁποῖα ἐρχόμαστε νά θυμηθοῦμε, νά χαριτωθοῦμε, νά παραδειγματισθοῦμε. Εἶναι κάτι πολύ περισσότερο. Εἶναι ἐμπειρίες καί βιώματα τῆς Ἐκκλησίας μας. Εἶναι τό ἴδιο τό Πρόσωπο καί τό ἔργο τοῦ Σωτήρα μας καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πού διατηρεῖται ζωντανό στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας. Αὐτό τό Ἅγιο Πνεῦμα συνεχίζει τή χαριτόβρυτη πορεία Του διά τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὡς λαός τοῦ Θεοῦ, ἔχει τήν ἀρχή της ἤδη ἀπό τούς χρόνους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Διότι ἐκεῖ, συγκεκριμένα, δημιουργεῖται ἕνας λαός τοῦ Θεοῦ, ἀπό τόν πρῶτο Πατριάρχη τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ, τόν Ἀβραάμ μέ ἐντολή τοῦ Θεοῦ. Ἀπό τό γένος τοῦ Ἀβραάμ θά γεννηθεῖ ὁ Χριστός, ὁ Λυτρωτής τοῦ κόσμου. Ὁ πρῶτος Ἀδάμ μέ τή θεληματική του ἔκπτωση, ἔκλεισε τόν Παράδεισο. Ὁ Χριστός, δεύτερος, ἀλλά ὁ Νέος Ἀδάμ «ἐφύτευσε» νέο Παράδεισο, τήν Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία «κατέβη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπό τοῦ Θεοῦ» (Ἀποκ. 21,2) καί μεταφυτεύτηκε στή γῆ θά πει ὁ Ἅγιος Εἰρηναῖος.

Ἡ λέξη Ἐκκλησία (ἀπό τό ἐκ καί καλῶ) σημαίνει πρόσκληση, συνάθροιση, σημαίνει κοινωνία. Ἐκκλησία εἶναι ἡ κοινωνία τῶν πιστῶν, μέ ἀρχή καί κεφαλή τόν Θεάνθρωπο Κύριο, ὡς Σωτήρα καί Λυτρωτή, πρὸς τόν Ὅποιο ἐκδηλώνουν τήν ὀρθή πίστη καί λατρεία τους, ὅπως Ἐκεῖνος διά τῶν Ἀποστόλων ὅρισε στήν Ἁγία Γραφή καί στήν Ἱερή Παράδοση.

Ἡ Πεντηκοστή ἀναφέρεται ὡς γενέθλιος ἡμέρα τοῦ νέου αὐτοῦ Παραδείσου ἐπί τῆς γῆς. Ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης τήν ὀνομάζει: «Πόλιν ἁγίαν, πόλιν μεγάλην, Ἱερουσαλήμ καινήν, ἁγίαν Ἱερουσαλήμ» (Ἀποκ. 3,12 καί 21,2-30). Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει ὅτι σκοπός καί ἔργο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι «ὁ καταρτισμός τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομήν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφ. 4,12). Τήν παρομοιάζει μέ σῶμα, εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί μέλη οἱ πιστοί (Ρωμ. 12,4). Τήν χαρακτηρίζει «καλλιέλαιον» (Ρωμ. 11,23-24), ὅπου

ἐγκεντρίζονται καί ἐμβολιάζονται, δίκην κλάδων, στό δένδρο τῆς ζωῆς, ὅσοι πιστεύσουν καί βαπτισθοῦν. Καί «οἱ πολλοί ἐν σῶμα ἐσμέν ἐν Χριστῷ, ὁ δέ καθ' εἷς ἀλλήλων μέλη» (Ρωμ. 12,5). Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ μοναδικός φορέας τῆς Θείας Χάριτος, τό κέντρο τῆς Ἀπολυτρώσεως, τό ἐργαστήριο καί ἡ κιβωτός τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας δέν ὑπάρχει σωτηρία.

Ὁ Ἅγιος Γερμανός Κωνσταντινουπόλεως γράφει: ὅτι «ἡ Ἐκκλησία ἐστὶ ναός Θεοῦ, τέμενος ἅγιον, οἶκος προσευχῆς, συνάθροισις, σῶμα Χριστοῦ, νύμφη Χριστοῦ». ἔχει καθαριστεῖ μέ τό ὕδωρ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος Του καί ἔχει ραντισθεῖ μέ τό τίμιο αἷμά Του, καί ἔχει σφραγισθεῖ μέ τό μῦρο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί συνεχίζει λέγοντας: «Ἐκκλησία ἐστὶν ἐπίγειος οὐρανός, ἐν ἧ ὁ ἐπουράνιος Θεός ἐνοικεῖ καί ἐμπεριπατεῖ» καί εἶναι ἀντίτυπο τῆς Σταυρώσεως καί τῆς Ταφῆς καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Προτυπώθηκε ἀπό τούς Πατριάρχες, θεμελιώθηκε ἀπό τούς Ἀποστόλους, κατακοσμήθηκε ἀπό τούς Ἱεράρχες, τελειώθηκε ἀπό τούς Μάρτυρες καί ἐνθρονίστηκε μέ τά Ἁγία τους λείψανα.

Ὁ Ἱερός Χρυσόστομος διατυπώνει: «Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό σωσίβιο γιά τόν καθένα μας ξεχωριστά, ἀφοῦ τίποτε δέν εἶναι ἴσο μέ τήν Ἐκκλησία. Τέτοιο μεγαλεῖο ἔχει ἡ Ἐκκλησία. Ὅταν τήν πολεμοῦν, νικᾶ, ὅταν τήν ἐπιβουλεύονται, θριαμβεύει, ὅταν τήν βρίζουν, γίνεται λαμπρότερη. Ἥλιος γιά αὐτήν εἶναι ὁ Χριστός. Σελήνη ἡ Θεοτόκος Μαρία. Ἀστέρες οἱ Ἄγγελοι καί οἱ Ἅγιοι. Μέσα σ' αὐτήν ἄς τρεφόμεστε καί ἐμεῖς μέ τούς πνευματικούς καρπούς της, μέ τά νάματα τῆς πίστεως καί τῆς ὀρθόδοξης διδασκαλίας».

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς τήν ὀνομάζει «κοινωνία θεώσεως».

Ὁ Ἅγιος Ἰουστῖνος ὁ Πόποβιτς θά πει: «Ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ καί εἶναι τό ἱερότερον Μυστήριον τοῦ Θεοῦ εἰς τόν κόσμον. Μόνον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ οἱ ἄνθρωποι ἀποκτοῦν τό νόημα τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως».

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ ἀγιορείτης ἀνακεφαλαιώνει: Εἶναι ἡ μάνα πού μέ ἀνέθρεψε μέ τό γάλα τῆς εὐσέβειας, τῆς πίστεως καί τῶν Θείων Μυστηρίων. Καί, ὅπως ἡ μητέρα ἀγκαλιάζει τό παιδί της, ἔτσι καί ἡ μάνα Ἐκκλησία ἀγκαλιάζει κάθε ἄνθρωπο, τόν ὁδοιπόρο αὐτῆς τῆς ζωῆς καί τοῦ χαρίζει τή θαλπωρή καί τήν ἀγάπη. **ΑΜΗΝ!**